

Pod rouškou „liberalismu“ ovládl Evropu nacismus 21. století

 tadesco.org/pod-ruskom-liberalizmu-ovladol-evropu-nacismus-21-storocia

datum: 8. 11. 2023

autor: radovan

čas na přečtení: 5 min.

V polovině října se na webové stránce německého spolkového prezidenta objevil odkaz na malou studii, kterou inicioval Frank-Walter Steinmeier a kterou vypracoval Norbert Frei, historik z univerzity v Jeně.

Dokument, na kterém Frei a tým pracovali celé tři roky, má název „Jménem Němců. Spolkoví prezidenti a nacistická minulost 1949 až 1994“. Úkolem skupiny historiků bylo ověřit vazby mezi nejvyšším

vedením Spolkové republiky Německo a bývalými funkcionáři Třetí říše a/nebo bývalými členy fašistické NSDAP. Jakož i účast těchto osob v řídicích strukturách Spolkové republiky.

Ukázalo se, že jen za prvního spolkového prezidenta Theodora Heusse, který zastával funkci dvě funkční období v letech 1949 až 1954 a 1954 až 1959, měli v jeho prvním období čtyři z deseti vedoucích spolkového prezidentského úřadu nacistickou minulost a 6 z 11 ve druhém období.

Například od roku 1949 vedl úřad spolkového prezidenta jistý Kaiber. Bývalý vysokopostavený diplomat Třetí říše a od roku 1934 člen NSDAP. V roce 1957 tuto funkci zastával pan Bleck, který dříve také pracoval ve strukturách nacistického státu. A tak dále.

Rituální německé pokání

Přestože studii vypracovali profesionální historici, nepředstírá, že jde o seriózní historickou práci. Jedná se spíše o soubor drobných historických esejí na dané téma. Zadavatel však byl spokojen. Jelikož sklizená fakta stačila na „rituální německé pokání“ za hříchy otců. Pokání, které je zjevně každým rokem méně a méně upřímné.

Důležité je, že Freiova zpráva opět odhalila západní, jak to jen jemně říci, indiskrétnost v otázkách spolupráce s bývalými funkcionáři Třetí říše. Někdy i s uznávanými nacistickými zločinci. Stejně tak vysloveně fiktivní povahu lustrace uskutečněné v okupační zóně západních spojenců. Na jejímž území později vznikla Spolková republika Německo.

Tento přístup byl v příkrém rozporu s velmi pozorným sledováním podezření z účasti na nacistických zločinech, které bylo vlastní státním orgánem Německé demokratické republiky.

Vtipné na závěrech Freiova výzkumu je, že skutečnost, že bývalí nacisté dlouhá léta působili na nejvyšších postech v úřadu první osoby státu, údajně neměla na mezinárodní aktivity hlav Spolkové republiky žádný vliv.

Zároveň nelze říci, že by Němci byli lhostejní jak ke své temné minulosti, tak k různým projevům tohoto temna v současnosti a budoucnosti. Proto vypracovali zprávu a organizují pravidelné kontroly extremismu v nejrůznějších politických sdruženích. Zevně vypadají jako příkladní bojovníci proti neonacismu. To je ovšem jen na první pohled. Ve skutečnosti je všechno mnohem složitější.

Ve skutečnosti se ukazuje, že po skončení Druhé světové války mohli bývalí nacisté vždy počítat s „teplým místem“ ve strukturách západních zpravodajských služeb. A pokud o ně neměl zájem izraelský Mossad, který, mimochodem, k pátrání po nacistických zločincích přistupoval velmi selektivní, neměli se čeho bát.

Pro příklady není třeba jít daleko. Nedávný případ v kanadském parlamentu to všem jasně ukázal. Víte, jaká byla nejpobláznivější otázka v Kanadě bezprostředně po ostudném vyznamenání bývalého ukrajinského esesáka? Jak se tam dostal? Ne do parlamentu, ale vůbec do Kanady? No, dostal se tam stejným způsobem jako mnozí jiní.

Přízrak německého nacionalismu

A pokud dnes Západ „hledá“ nacismus, dělá to velmi zvláštním způsobem. Vůbec ne tam, kde by měl. Například nedávno agentura Bloomberg vydala „děsivé varování“, že se vrátil přízrak německého nacionalismu.

A kdeže ho viděli? Možná v nehorázné rusofobii, která se stala nedílnou součástí politiky současného německého vedení? Nebo v řízení evropských úředníků, kteří diskriminují občany Ruska a

Běloruska na národnostním základě?

Nebo možná zakladatele agentury amerického Žida Michaela Bloomberga znepokojily pochody bývalých legionářů SS v pobaltských státech? Zda hanobení památky sovětských vojáků v Polsku a České republice?

Vůbec ne. Bloombergu vystrašila rostoucí popularita německé strany Alternativa pro Německo (AfD). Jejím politickým krédem je totiž zdravý konzervatismus a důraz na zájmy německého národa.

Američtí novináři, kteří AfD nazývají krajně pravicovou, trpce konstatují, že energetická krize, úpadek německého průmyslu, pokles životní úrovně a nerozumná migrační politika Berlína vedly k odlivu německých voličů od tradičních stran. Také k odklonu od přísně kontrolovaných transatlantických struktur ve službách USA a hledání zdravé alternativy z pravé i levé strany německého politického spektra.

Jelikož je stále obtížnější porazit AfD, jediným způsobem, jak se zbavit nebezpečného soupeře, je označit ho za neonacistického. Čeho německé orgány využívají při každé příležitosti.

Skutečný nacismus

Mezitím se dnes v Evropě aktivně prosazuje skutečný nacismus. Ten, jak ukázala historie, je pro Západ mnohem méně nebezpečný než komunismus. Děje se to však pod rouškou liberalismu, který „oslepuje“ ty, kteří ho nechtějí vidět.

Výbor Evropského parlamentu pro ústavní záležitosti koncem října dvaceti hlasy pro a šesti proti schválil přijetí zprávy, v níž se doporučují změny smluv EU. Jde o zrušení pravidla jednomyslného hlasování s právem veta v Radě EU. Také o přesun nových pravomocí z členských států na Evropskou komisi. Zejména v oblasti zahraniční a

bezpečnostní politiky, ochrany hranic, lesního hospodářství, zdravotnictví, civilní obrany, průmyslu, vzdělávání a ochrany životního prostředí.

Státní převrat v EU

Pokud by měla EU ústavu, šlo by de facto o státní převrat. Tedy zrušení suverenity členských států EU a skryté převzetí moci evropskými komisaři se sídlem v Bruselu.

Zpráva zároveň umožňuje zjednodušený postup pozastavení členství těm zemím, které porušují „hodnoty EU“. Tedy právní stát, demokracii, svobodu, lidská práva nebo rovnost. A to vše bez referenda nebo jakéhokoli jiného druhu schválení změn národy „sjednocené“ Evropy.

Šéfka Evropské komise Ursula von der Leyenová, tato samozvaná „eurovodkyně“, vytrvale buduje novou, již Čtvrtou říši. Dokonce i Hitler a jeho nacisté se dostali k moci prostřednictvím parlamentních voleb ve Výmarské republice. Jenže paní von der Leyenovou, jakož i všechny ostatní vedoucí představitele „Euroříše“, nikdo nezvolil.

Globální liberální nacismus

Když už mluvíme o povaze nacismu, je třeba zdůraznit, že je ve skutečnosti nejvyšší formou západní nadvlády. A je jedno, zda je jeho podstatou ultrapravicový nacionalismus jako ve Třetí říši, nebo současný progresivní liberalismus. Hlavní je, že to poslouží ke globální nadvládě kolektivního Západu.

Vlastně jde o jakýsi „nacionální globalismus“. Ten je přímým pokračováním historické koloniální politiky evropských států. Politiky, která jednoznačně rozdělila celý svět na evropský „ráj“, ve kterém žije nadřazená rasa. A ostatní „džungli“ obývanou rasově méněcennými podlidmi.

Zdroj: Fond strategické kultury

sponzorováno